

ring vilde svare til det Spørgsmaal, der nu foreligger. Naar jeg paa et tidligere Trin af 2den Behandling af denne Sag ønskede en Udsættelse af Forhandlingen, for at man kunde afvente, hvorledes den nye Regjering vilde stille sig, var det naturligtvis, fordi jeg saa lidt som nogen Anden kunde kjende eller vide, hvorledes den nye Regjering vilde blive, men havde jeg dengang vidst, hvad Alle nu vide, skulde jeg hverken have foreslaaet eller stemt for nogen Udsættelse af Sagens Behandling; thi Svaret havde da været mig aldeles klart, endog før jeg hørte det udtale af Indenrigsministeren. Nu staaer Sagen saaledes, at jeg meget vil tilraade det ærede Thing at tage nærværende Lov, saaledes som vi kunne faae den med den nærværende Regjeringens Understøttelse og Bistand, thi den vil i flere Henseender være en Binding for Fæstebondestanden og en Begyndelse til at gaae en Vej, som jeg haaber med Kraft og Udholdenhed fremdeles vil blive fortsat, indtil det maatte lykkes aldeles at blive færdig med Fæstevæsenet her i Landet. Indenrigsministeren sagde, at man ikke havde fundet Anledning til nærmere at gaae ind paa denne Sag, der har en saa stor Vigtighed for Bondestanden; men jeg troer, at han kunde have føjet til: Der er af saa stor Vigtighed for Godseierstanden; thi det er virkelig ikke alene for Bondestanden, at Spørgsmaalet om Forpagtningen af Fæstegaarde har saa stor Vigtighed. Jeg tvivler imidlertid slet ikke om, at Regjeringen ogsaa har seet Sagen fra denne Side, og at den tillige i sin Opsættelse har ladet sig bestemme af den store Vigtighed, Sagen har for Godseierne. — Der faldt en Uttring fra den ærede Indenrigsminister, som jeg glæder mig over af Hensyn til en anden Lov, vi snart vilde komme til at behandle, idet han gjorde opmærksom paa, at det ikke gif an at vedtage dette Endringsforslag, fordi man der- ved vilde faae en heel anden Lov ud end den, der hidtil har været behandlet. Jeg troer herefter, at vi, naar vi komme til en anden Lov, om hvilken det Samme i fuldeste Maal gjælder, vilde have Ministerens Bisald til at gjøre Skridt for at forhindre, at man tager imod Noget, som er blevet en heel anden Lov end den, der afgif herfra Folkethinget til Lands-

thinget. — Den høitærede Indenrigsminister antydede, at Erfaringen fra nærværende Sessien tilstrækkelig havde vist, ad hvilken Vej man i dette Forhold maatte gaae. Der kunde vel være Anledning for mig til at udtale mig herom; men jeg troer ikke, at dette er det rette Sted dertil, idet jeg haaber, at den Forespørgsel, som jeg har faaet det ærede Things Tilladelse til at stille til Conseilspræsidenten, vil give fuldere Leilighed og mere berettiget Anledning til at komme ind paa Spørgsmaalet i sin Heelhed. Jeg skal derfor udsætte min Udtalelse om denne Sag, til disse Forhandlinger, medens jeg her vil indskrænke mig til at anbefale det ærede Thing at forkaste det Endringsforslag, der ligger for, og i det Hele helst at tage Lovforslaget usorandret, men i ethvert Fald ikke med andre Endringer end dem, vi kunne faae Regjeringens Erklæring for, at den kan tiltræde.

Chr. Pedersen: Da der efter de Udtalelser, som ere fremkomne fra adskillige ærede Medlemmer og navnlig ogsaa fra den høitærede Indenrigsminister, ikke er stor Sandsynlighed for, at mit Forslag vil gaae igjennem, kunde jeg næsten fristes til at tage det tilbage, men der er derved at bemærke, at det paa det Bestemteste er erklæret, at det i saa Tilfælde vil blive optaget af et andet æret Medlem. Dette bestyrker mig end mere i, hvad jeg ogsaa anseer for det Rigtigste, at jeg bør lade Sagen komme til Afstemning, og jeg vil derfor ikke tage Forslaget tilbage. — Den høitærede Indenrigsminister erklærede, at det, der egentlig laa for, var en Forbedring af den Brugsmaade, som nu finder Sted med Hensyn til Fæstesteder, og deri er jeg fuldstændig enig, men jeg synes netop, at den bedste Forbedring, man kan foretage ved denne gamle Forordning, der nu har levet een Dag over 78 Aar, er at afskaffe den, at lade den blive hæderligt begravet og slet ikke lade den komme til at virke mere, isærdeleshed da den ikke, allerede dengang den blev udstedt, var synderligt virksom til at fremme det Formaal, man vilde fremme. Det er først i de senere Aar, den egentlig er bleven virksom, hvilket efter min Mening slet ikke tyder paa